

NIEUWSBRIEF

HOSPICE HET CLARAHOFJE

het clarahofje

STICHTING

PAULA KOSTER, VRIJWILLIGER
RETROSPECTIEF

In de relaxfauteuil zit een kleine, broze vrouw, blij met deze lichte kamer waar ze een stuk of wat van haar eigen meubelstukken in heeft laten zetten, zodat hij nu aanvoelt als thuis. De logge stoel lijkt zich om haar lichaam te vouwen, als de hand van King Kong die voorzichtig een vrouwenlichaam omvat, op de top van het Empire State Building. Ik zit bij haar aan tafel en teken icoontjes op een Post-It briefje, met daarachter een korte uitleg; ze wil cd'tjes draaien met haar favoriete Hollandse hits maar krijgt de cd-speler niet aan de praat. Als het briefje klaar is lopen we samen de icoontjes langs en oefenen we wat met het apparaat. Na een keer of twee lukt het haar alleen en klinkt BZN door de kamer: Mon Amour, nog niet met donkere Carola maar met blonde Annie. Haar ogen twinkelen en ze grinnikt triomfantelijk. Als het liedje klaar is drukt ze op de stopknop. We gaan naar buiten, de lentezon in. Aan mijn arm loopt ze met voorzichtige stappen de tuin in. Na een meter of tien wil ze zitten en zoeken we een bankje om even uit te puffen, de zon op ons gezicht. De borders zijn nog kaal en we fantaseren over de rozen, korenbloemen, melisse en lavendel die hier over niet al te lange tijd weer zullen wiegen in de wind. Samen zwijgen we. Auto's zoeven voorbij. Vlakbij ons snuffelt een teckeltje aan het hek en tilt zijn pootje op. Zijn baasje zwaait. Uitkijkend over de vijver begint ze te vertellen. Over haar geboortedorp, waar vroeger volop kinderen in de straten speelden en waar je toen nog een bakker, een slager, een smid en een groenteboer had. Ze had er haar man ontmoet en met hem een groot gezin gesticht. In een piepklein huis hadden ze gewoon en elk dubbeltje had ze moeten omdraaien. Als ze zo eens terugkijkt, mijmert ze, is het leven maar weinig vriendelijk voor haar geweest. Niet toen ze jong was en ook niet toen ze ouder werd. Ik ben de eerste, bekent ze me, tegen wie ze dat ooit hardop heeft uitgesproken. Niet dat ze nooit had durven praten over gevoelens. Maar ondanks veel tobberijen en gesjouw was ze toch altijd tevreden geweest met wat ze had. Ze had er wat van gemaakt. En nu, staand aan de zoom van het aardse leven, blikte ze terug in mildheid en overgave. Met half dichtgeknepen ogen tegen de felle zon kijkt ze me vanachter haar brillenglazen aan. 'Kom', zegt ze na een korte stilte, en ze legt haar hand op de mijne. 'Het wordt koud en ik ben moe. Wat denk je, zou er nog een kopje thee in zitten?'

KOMEN...EN...GAAN

Eind 1989 werd mij gevraagd om in Hansweert iemand te verzorgen die terminaal ziek was. Het verblijf in het dorp aan de Westerschelde beviel zo goed dat het mij wel wat leek daar een poging te ondernemen om een hospice op te richten. Vervolgens ben ik in 1992 in alle stilte in een huurhuis in Hansweert komen wonen. Overigens met de bedoeling niet lang stil te blijven omdat er ook toen al heel wat bij kwam kijken voordat alles in kannen en kruiken zou zijn en de eerste bewoners in het gloednieuwe huis ontvangen konden worden. Bovendien waren de begrippen hospice en vrijwilligersondersteuning bij stervenden totaal onbekende begrippen. Voorlichting hierover was noodzakelijk en de inzet van vrijwilligers onontbeerlijk evenals de medewerking van dag- en weekbladen.

Begin 1993 werd de eerste bewoner in het hospice, dat inmiddels de naam Het Clarahofje had gekregen, ontvangen. Tegelijkertijd kwamen voor de Vrijwillige Terminale Thuiszorg de aanvragen binnen. De vrijwillige coördinatoren en zorgvrijwilligers begonnen goed voorbereid en met veel enthousiasme aan hun idealistische taak. Zelf voelde ik mij als een vis in het water omdat die verantwoorde en menswaardige zorg gegeven kon worden die ik voor ogen had. Onbetaald, ongesubsidieerd en onafhankelijk van instanties, wel afhankelijk van de vrijgevigheid van de samenleving die zich toentertijd uitstreckte over heel Zeeland en ver daarbuiten.

Door die afhankelijkheid kreeg ik het gevoel dat het project door de bevolking al snel op handen werd gedragen. Van kerken, kloosters tot in kroegen werd voor Het Clarahofje gecollecteerd en gestaag groeide het aantal donateurs waarvan velen tot op de dag van vandaag Het Clarahofje ondersteunen. Heel fijn was ook de warme belangstelling die voelbaar aanwezig was tijdens de vele voorlichtingsbijeenkomsten en presentaties. Jammer was de afgedwongen splitsing van de Vrijwillige Terminale Thuiszorg die als vruchtbare loot aan dezelfde boom groeide.

Heel fijn was de voorlichting die ik kon en mocht geven aan enthousiast geworden mensen die op de overige eilanden een hospice wilden realiseren met als resultaat dat Zeeland nu vier hospices telt. Terwijl ik in alle stilte was gekomen hebben de medewerkers van het huidige Clarahofje mij afscheid laten nemen met een grandioos spektakel. Erg dankbaar ben ik voor dit sluitstuk van mijn werk in Het Clarahofje. Een prachtig slotakkoord na een gezond en werkzaam leven. Een leven waarin ik in alle vrijheid de mogelijkheid had die zorg te verlenen die mij zo na aan het hart lag en ligt.

Alle bewoners en hun naasten die hun vertrouwen aan ons schonken, alle gulle gevers en vooral ook alle fijne medewerkers, die als vrijwilliger of gesalarieerd met mij hebben samengewerkt in Het Clarahofje: HEEL VEEL DANK.

MARIANNE VAN MEER
OPRICHTER HOSPICE HET CLARAHOFJE

VAN DE BESTUURSTAFEL

DICK J. VAN DER ZAAG, voorzitter

Vanaf 1 januari 2012 ben ik voorzitter van de stichting, na aanvankelijk in 2011 als vice-voorzitter gefunctioneerd te hebben. Tot 1 december 2010 was ik burgemeester van Goes. Ook was ik toen voorzitter van Stichting 'Het Clarahofje'. De bedoeling was en is dat deze stichting geld inzamelt en beheert ten behoeve van Het Clarahofje. Op die manier is de gehele inventaris van Het Clarahofje bij de ingebruikneming gefinancierd. Vanuit mijn filosofie en levenshouding draag ik Het Clarahofje een warm hart toe. Zo bezig te zijn is onder meer een goede invulling van de tijd die je krijgt na je pensionering. Juist in deze tijd waarop vele ontwikkelingen in de zorg over elkaar heen buitelen is het des te belangrijker om in het samenwerkingsverband van vrijwilligers en professionele krachten een steentje bij te mogen dragen aan de continuïteit van Het Clarahofje. Ik hoop dat nog geruime tijd te kunnen doen.

THEO SCHOUWENAAR, penningmeester

In 1949 ben ik geboren in Kruiningen en woon al heel lang in Goes. Ik ben gehuwd, we hebben twee kinderen en vier kleinkinderen en ik geniet al jaren van mijn pensioen. Mijn hobby's zijn fietsen, skiën en reizen. Als voormalig accountant vervul ik binnen het bestuur de functie van penningmeester. Daarnaast ben ik nog actief in diverse andere stichtingen en verenigingen.

ANS LEIJDENS, secretaris

Sinds oktober 2012 ben ik lid van het bestuur, ik woon in Kloetinge. Sinds 2 jaar maak ik gebruik van het flexpensioen. Ik ben afkomstig uit de zorg maar de laatste periode van mijn werkzame leven was ik indicatiesteller bij het CIZ. Ik hoop dat ik, met mijn achtergrond en inzet, een positieve bijdrage kan leveren als bestuurslid van Stichting 'Het Clarahofje'.

FRANS DIELEMAN, algemeen secretaris

Van geboorte ben ik Zeeuw en woon al bijna 20 jaar in Kapelle, samen met mijn vrouw Hanny en onze 3 kinderen. Mijn functie in het dagelijks leven is technisch risico-analist bij een garantie-instituut in de bouw. Het kantoor is gevestigd in Gouda. Ik houd me onder andere bezig met arbitrages, het bemiddelen in bouwconflicten en risicomanagement. Naast mijn werk heb ik bestuurlijke ervaring opgedaan in diverse secretariaatsfuncties, als diaken, ouderling maar ook als NMI-mediator en docent. Ik ben dankbaar dat ik mij kan inzetten in een sociale setting als bij Stichting 'Het Clarahofje'. Mijn drijfveren voor dit werk zijn geworteld in de Bijbelse boodschap van liefde en hoop voor de naaste.

JOHN VAN DER STEEN, bestuurslid

Ik ben 60 jaren oud, woon in Kruiningen. Waarom zo'n bestuursfunctie? Vanaf het sterven van mijn opa in een ziekenhuis, toen ik eenzaam als 7-jarige in een lange kille gang moest wachten, heb ik de overtuiging gekregen dat zo koel en kil deze wereld verlaten niet goed is als er andere mogelijkheden zijn. Met de komst van de hospices, werd zo een van mijn wensen vervuld. Ieder moet het recht hebben te sterven omringd door zijn geliefden onder optimale zorgomstandigheden. Toen mij ooit werd gevraagd om bestuurslid te worden van de Stichting 'Het Clarahofje', was daarover nadenken niet nodig. Toen het hospice was verhuisd van Hansweert naar Goes, werd ik bestuurslid van de Stichting 'Het Clarahofje'. Het geeft een goed gevoel een radertje te mogen zijn in deze organisatie.

KARINA LEIJS, bestuurslid

Rilland is mijn woonplaats, ik ben 52 jaar. Vanaf 2003 ben ik betrokken bij Stichting 'Het Clarahofje'. Eerst als notulist en later als bestuurslid. Ik ben er trots op om naast mijn werk bij zorgverzekeraar CZ en Bibliotheek Oosterschelde mijn steentje bij te dragen aan deze geweldige organisatie.

“ Hopen is erop vertrouwen dat iets zinvol is ongeacht de uitkomst. ”

Vaclav Havel (Praagse lente 1968)

EVEN VOOSTELLEN

Wat was ik destijds blij toen ik hoorde dat er een hospice in Goes gebouwd zou worden. Blij, voor die patiënten die, door allerlei verschillende omstandigheden, in hun laatste levensfase thuis niet de zorg kunnen krijgen die ze in die omstandigheden nodig hebben. Zorg, die in een hospice wel geboden kan worden. Maar ook voor mezelf was ik blij, omdat ik uitgenodigd werd om als medisch adviseur mijn steentje te gaan bijdragen aan de medische zorg in het hospice.

Al heel lang lag mijn interesse bij de palliatieve zorg. Die interesse heb ik jarenlang kunnen gebruiken in niet-patiëntgebonden activiteiten, onder andere in het Netwerk Palliatieve Zorg - Zeeland. Daarnaast uiteraard bij de zorg aan mijn eigen patiënten. Tegelijkertijd heb ik in die jaren, door allerlei scholingen en de uitwisseling van kennis en ideeën met vele artsen en verpleegkundigen, mijn deskundigheid kunnen vergroten en kunnen gebruiken bij allerlei niet-patiëntgebonden zaken zoals het ontwikkelen van beleid en het geven van onderwijs. Maar het mooiste is toch wel de directe zorg aan de patiënt, die geeft de meeste voldoening. Maar die directe patiëntenzorg kwam, te midden van al die niet-patiëntgebonden zaken, voor mij onvoldoende aan bod. Sinds ik in Het Clarahofje werk is daar voor mij verandering in gekomen. Doordat niet alle patiënten in het hospice hun eigen huisarts kunnen houden, krijgen wij als medisch adviseurs vrij veel voor ons nieuwe patiënten onder onze hoede.

Daarnaast biedt het spreken over de patiënten tijdens het wekelijkse multidisciplinair overleg ook de mogelijkheid ervaring met elkaar uit te wisselen. Op die manier is het mogelijk de opgebouwde kennis en ervaring continu in praktijk te brengen. Mensen zijn soms verbaasd dat de palliatieve zorg mij zo blijft fascineren.

Maar eigenlijk is palliatieve zorg huisartsgeneeskunde in optima forma. Kennis van de levensgeschiedenis van de patiënt, de combinatie van psychosociale en levensbeschouwelijke en lichamelijke factoren, die tezamen verdriet en lijden maar ook vreugde bepalen, zijn bekende zaken voor huisartsen.

Ik ben huisarts in hart en nieren en bedrijf daardoor de palliatieve zorg met hart en ziel. De samenwerking met het team van Het Clarahofje geeft daar bovendien een extra dimensie aan, die ik in mijn in principe solistische beroep verder niet vaak ervaar. In de afgelopen jaren hebben we met elkaar veel opgebouwd. Ik hoop dat ik in de komende jaren met evenveel plezier zal kunnen meehelpen aan de verdere ontwikkeling van Het Clarahofje tot highcare hospice.

JENNIE KOENE, VRIJWILLIGER

IK GEEF DE PEN AAN

Met de aan mij doorgegeven pen wil ik schrijven over een gewone doordeweekse dag in Het Clarahofje. Hoewel 'gewone'...

Vandaag ga ik weer naar het hospice, een late dienst. We eten vroeg, want om zes uur vertrek ik vanuit Wemeldinge naar Goes. Ik ben blij, ik mag weer; ook wel spannend want via de mail weet ik dat er twee nieuwe bewoners zijn; vier van de vijf kamers zijn nu bezet. Aangekomen in Het Clarahofje is het altijd weer leuk de andere medewerkers te ontmoeten en even bij te praten. Daarna wordt de informatie die voor ons van belang is om te weten

over de bewoners en hun naasten uitgebreid overgedragen. Ook de huishoudelijke taken die zijn blijven liggen komen ter sprake; de vaatwasser is bijna vol en de wasmachine en droger draaien.

Het is druk vanavond. Twee bewoners zijn erg ziek, daarom is er veel familie in huis. We (één verpleegkundige en twee vrijwilligers) zorgen voor koffie en

thee en al luisterend worden we betrokken bij de verschillende familie verhalen. Er wordt veel gedeeld aan de keukentafel, er wordt gelachen en gehuild. Het is bijzonder te ervaren hoe de families elkaar steunen en hun emoties kunnen delen. De sfeer is open en vertrouwd; de families weten dat alles wat er gebeurt en besproken wordt binnen de muren van het hospice blijft. We merken ook vanavond weer wat een 'luisterend oor' en 'er zijn' voor de mensen betekent. Enkele naaste familieleden willen vannacht blijven slapen en waken. Daarom wordt de logeerkamer in gereedheid gebracht en bij één van de bewoners op de kamer wordt een extra bed opgemaakt. Inmiddels is de vaatwasser uitgeruimd en draait de volgende was.

Ook de andere bewoners worden niet vergeten. Regelmatig lopen we de kamers even binnen om te kijken of alles goed is of om gewoon een praatje te maken. Omdat er geen bezoek is wordt er tv gekeken, dat geeft ontspanning en afleiding. De avond vliegt om met het verzorgen van de bewoners en het bezoek. Voor we het in de gaten hebben is het half 11, onze tijd zit erop. De verpleegkundige blijft tot elf uur, dan neemt de nachtdienst het werk over. Mijn collega schrijft de overdracht. We vinden dat er fijn gewerkt is, we hebben het toch maar weer met elkaar gefixt deze avond. Na iedereen gedag gezegd te hebben, stap ik 'moe, maar voldaan' in de auto. De gewone doordeweekse dag is dankzij het hospice voor mij een 'bijzondere' dag geworden.

Ik geef de pen door aan Kees Meijaard, vrijwilliger.

SOEPDAG

Met bovenstaande titel bedoelen we niet zo'n dag dat alles in het honderd loopt. Nee, het is het thema van hoe wij als hospice Het Clarahofje invulling willen geven aan de Internationale Dag van de Palliatieve Zorg. Deze dag is er om aandacht en bekendheid te geven aan de zorg voor mensen die niet meer beter kunnen worden omdat zij een levensbedreigende aandoening hebben.

Wij organiseren deze dag op **zaterdag 5 oktober van 11.00 tot 15.00 uur**. Soep is meer dan zomaar voedsel, soep is meer dan enkel eten. Soep is een symbool voor troost, warmte en veiligheid. Omdat wij als hospice bovenstaande begrippen hoog in het vaandel hebben staan, willen wij u graag iets laten zien en proeven van zowel de sfeer als de heerlijke soep die wij serveren voor het hospice.

Wij willen u via deze weg uitnodigen om dan een kijkje te komen nemen. Er bestaat tevens de mogelijkheid om in kleine groepjes een rondleiding te krijgen. We hopen u te mogen verwelkomen op een hopelijk mooie koude dag. Houd de website in de gaten voor verdere info.

TOT DAN!

DONATIES

Periode september 2012 t/m januari 2013

FONDSEN:

The Total Corporate Foundation

SPONSOREN:

Het Geerteshuis, J. Wijkhuijs, Bakker Boer Kloetinge, De Bloemist Goes, Rozenkwekerij Otten Kapelle, Stg. Oase, WEA, Mw. van Loo-Remijn, bloemisterij Slabbekoorn Yerseke.

ACTIES:

C. Smit - kersttentie vrijwilligers, Scaldis Fair, Capsnobl MKB NV te Bergen op Zoom

KERSTDAGEN EN JAARWISSELING

Fine Food BV, Murko Seafood, Nolet's Vistro, W&A Fish, De Viskêete, De Branding, Scelta Products, Het Veerhuis, Eco Oester, J&J Pekaar, De sportvisser, M. van Opbergen, Kapsalon Image, Bloemisterij Slabbekoorn; allen te Yerseke. De kookclub te Goes en de Oude Sluis te Wemeldinge, Fam. v.d. Velde en Lichtjes van Shane Nolet

KERKEN:

VEG Wemeldinge, N.H. Kerk, Oudelande - Waarde, Prot.Gem. Colijnsplaat - Kruiningen - Ovezande - 's Gravenpolder - Kamperland, Prot RDC Zeeland, Onze Lieve Abdij te Oosterhout, Ger.Vrij 's Heer Arendskerke, Abdij Maria Toevlucht te Zundert

SPECIALE GIFTEN:

R. de M. te Goes, Fam. de L. te Nieuwdorp, Dhr. J.D. te Kapelle, Dhr. A.M. te Kloetinge, Dhr. H.O. te Hoeven, Fam. D. M-H te Goes, Fam. F. de L. te Terneuzen, Mw M.K te Arnhemuiden

Allen heel hartelijk bedankt, waarbij onze speciale dank voortdurend uitgaat naar onze trouwe donateurs.

DE NIEUWSBRIEF ONTVANGEN?

De nieuwsbrief verschijnt twee keer per jaar. U kunt deze digitaal ontvangen door een mailtje te sturen naar nieuwsbriefclarahofje@zorgstroom.nl. Indien u niet over e-mail beschikt kunt u de gedrukte versie ontvangen. U kunt deze aanvragen via tel. 0113-242600. Via deze weg kunt u zich ook afmelden voor de nieuwsbrief. Als u het hospice een warm hart toedraagt kunt u Stichting 'Het Clarahofje' steunen door donateur te worden of een eenmalige gift te storten. U ontvangt dan automatisch de nieuwsbrief en het jaarverslag.

het clarahofje

STICHTING

Hospice Het Clarahofje
's-Heer Hendrikskinderendijk 100
4461 EC Goes
T 0113-242600
E hospicegoes@zorgstroom.nl
www.hospicegoes.nl

Stichting 'Het Clarahofje'
Elstarstraat 15
4421 DV Kapelle
T 0113-341071
E info@stichtinghetclarahofje.nl
www.stichtinghetclarahofje.nl
Bankrekeningnr.1225.14.521

Colofon:

Jos Arts
Christian Goudappel
Sylvie van Keeken
Karina Leijs
Jacomien Marinussen
Wim Schiebaan

Druk:

Drukkerij Capello,
Heinkenszand